

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

❧ בֵּית־שָׂא – וַיִּקְהַל ❧

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ י"ג - חֲלָק י"ח

קוֹנְטֵרְס 378

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

תהילות הזוהר

תעה

(כב) ללמוד בכל יום זוהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר"א)

וכן אמר מורי ז"ל להר"א הלוי עצה טובה לענין השגה, שילמוד בזוהר דרך בקיאות בלב בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזוהר פעמים רבים. (הרב חיים ויטאל בשער רוה"ק דף י"א ע"ב)

(ג) בכל יום גילוי חדש ללימוד הזוהר שמעתי מאא"ז זללה"ה שספר הזוהר יש לו בכל יום פירוש אחר. (דגל מחנה אפרים, פרשת בא, ע' פ"ד טור ב')

אחר התפילה בכל יום וכו', יאמר מאמר מזוהר הקדוש או מתיקונים. (סדר היום ואזהרות שכתב הרה"ק הרב ר' אהרן מקארלין, ספר בית אהרן)

אמר מהר"מ מקאברין זצוקלה"ה: אמירת זוהר הקדוש בכל יום אף כי לא ידע מה הוא אומר עם כל זה אמירת זוהר הקדוש מזכך הנשמה. (אור לישירים)

יזהר לעסוק בתורה סמוך לשכיבה איזה שיעור גירסא במשניות או בספר זוהר הקדוש אשר קדושת התורה אשר למד בשכלו תנצור אותו. (צפורן שמיר סימן ח') פעם אחת הזהיר לומר הרבה תהלים וללמוד זוהר הרבה. (מדרש פנחס, מהרה"ק ר"פ מקוריץ, יז, אות ב)

עוד אמר, שביקש מרבו שינצל מן הגיאאות והפציר לו מאוד על זה, ואמר ליה שילמוד זוהר, ואמר ליה אני לומד זוהר, השיב לו רבו: שילמוד הרבה זוהר. (מדרש פנחס, מהרה"ק ר"פ מקוריץ, לו, אות עג)

מי שהוא בעל עסק גדול, יהי רוב לימודו בזוהר הקדוש, עת קבוע בכל יום ללמוד ספרי מוסר, ובפרט בספר הזוהר במאמר קן צפור. (אדמו"ר הזקן - בעל התניא). ילמוד בכל יום זוהר מעט, ובשבת כל היום זוהר. (מאמרי אדמו"ר הזקן פרשת תצא דף תתל"א)

והעיקר שיהיה עת קבוע בכל יום ללמוד ספרי מוסר כמו ראשית חכמה וספר הישר לרבינו תם ובפרט בספר הזוהר. (מאה שערים ע' 40)

פרק י

(ד) אמירת זוהר בכל יום מסוגל לפרנסה עוד אמר לאדם אחד שיאמר זוהר בכל יום ויום ויהיה לו פרנסה. (מדרש פנחס דף ל"ו ע"א אות מ"ג)

סגולה לפרנסה - לומר זוהר בכל יום (מדרש פנחס ובארות המים).

- ספר "אידרא קדישא" עם הוספות בהמשכים -

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

סה) לימוד או אמירת הזוהר בבוקר השכם מועיל לטהרת הנפש ותאוות לימוד התורה ובכלל זה גם כן תזוהרו בניי מאוד ללמוד, או על כל פנים לומר בכל יום בבוקר השכם אליבא ריקנא שיעור זוהר הק', ודבר זה מועיל מאוד לטהרת הנפש וגורר תאות הלימוד כנזכר בספר עבודת הקודש, אשריכם בניי היקרים אם תשמעו בקולי. (רחמי האב סימן ג')

סו) כמה תקיף חילא דהאי אילנא רברבי של לימוד ספר הזוהר הקדוש וכן אנחנו נוהגים בלימוד הקבלה שבכל יום ויום אנו ממלאים כרסנו בש"ס ופוסקים, ואחר כך אנו עוסקים בקבלה, כי להמתין עד שימלא אדם כרסו בש"ס ופוסקים, מי יודע כמה חיי, ועל כרחך הכוונה בכל יום בפרטיות. ודפח"ח ואמת ושפתיים יושק, כפי התוס' (גיטין ט.), עיין שם.

(הגה"צ מהרי"א מזידיטשוב) אחי ורעיי, אם כל כך גדלה לשמים שיאו ומעלתו וכמה תקיף חילא דהאי אילנא רברבי של לימוד ספר הזוהר הקדוש, ושוורש בארץ גזעו לשלח רצוצים חפשי מן הגלות המר, האיך לא יתלהב לב האדם להאיר אוזן לשמוע בלימודים לקבוע שיעור קבוע בכל יום בזה"ק ובתיקונים ושאר ספרי המקובלים כו'. (יסוד ושוורש העבודה, שערי הששי, שער הניצוץ)

סז) מכוונים לגמור כל ספר הזוהר עד יום הכפורים אנשי מעשה נהיגי לומר בכל יום מאותם ארבעים יום שמראש חודש אלול עד אחר יום כפורים איזה דפים מספר הקדוש תיקוני הזוהר, ומכוונים לגמור כל הספר עד יום הכפורים. ועיין בספרים שהלהיבו מאוד על לימוד התיקוני זוהר בארבעים יום אלו. ואף שאינו מבין, מכל מקום הלשון של הזוהר הקדוש והתיקונים מסוגל מאוד לנשמה. (מטה אפרים סימן תקפ"א ס"ק י"ז)

כבר נהגו גם כן חסידים ואנשי מעשה בכל יום מאותן מ' ימים מראש השנה עד יום הכיפורים בספר הקדוש תיקוני הזוהר, כי לימוד בימים הקדושים אלו מטהר הגוף והנשמה, וסגולתו לקרב הגאולה בב"א.

סה) (קצה המטה למטה אפרים שם ס"ק כ"ג) תיקון לבעל תשובה לאמר ה' דפין זוהר או תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף והנשמה

ראוי לקבוע עצמו ללמוד חמש דפים זוהר בכל יום, והוא תועלת גדולה ותיקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה, ולכלות קוצים, מדות רעות ותאות רעות, לזכות בנועם ה', והוא מרפא ותיקון לחטאים ופשעים של הנפש. וכן נתן מרן האריז"ל תיקון לבעל תשובה שיאמר חמש דפים זוהר או תיקונים בכל יום¹, וכן נהג מורי ורבי דודי הקדוש מוהר"ר צבי.

א. מכתב מע"ה יעקב שבח, מח"ס "תורת הנפש בתורה ובחז"ל".

דְּסִינִי, כִּמָּה דְקָבִילוּ יִשְׂרָאֵל. אָמַי.
 פְּתַח רִבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (תהלים יא) כִּי צַדִּיק יִי
 צְדָקוֹת אֶהֱבֵ יִשְׂרָי יַחְזוּ פְּנִימוֹ, הַאִי קָרָא
 אָמְרוּ בֵּיה חֲבֵרִיָא מַה דְאָמְרוּ, אָבֵל כִּי צַדִּיק
 יִי, צַדִּיק הוּא, וְשִׁמְיָה צַדִּיק, וּבִגִּין כִּי צְדָקוֹת
 אֶהֱבֵ. יִשְׂרָ. וְאִיהוּ יִשְׂרָ, כִּמָּה דְאֵת אָמַר (דברים
 לב) צַדִּיק וְיִשְׂרָ. וְעַל דָּא יַחְזוּ פְּנִימוֹ, כִּל בְּנֵי הָעוֹלָם,
 עֲלֵמָא, וְיִתְקַנּוּ אֲרַחֲסִיָהוּ, לְמַהֲךָ בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָ
 כְּדָקָא יָאוֹת.

וְהָא חֲזִי, כִּד דְאִין קְדָשָׁא כְּרִיף הוּא עֲלֵמָא,
 לֹא דָן לִיה אֵלָא לְפוּם רוּפִין דְבְּנֵי נְשָׂא.
 וְהָא חֲזִי, כִּד חֵב אָדָם בְּאִילָנָא דְאָכַל מִנֶּיהָ,
 גָּרַם לְהֵהוּא אִילָנָא, דְשָׂרֵי בֵּיה מוֹתָא לְכָל
 עֲלֵמָא, וְגָרַם פְּגִימוֹ לְאַפְרָשָׁא אֲתַתָּא מִבְּעֵלְהָ,
 וְקָאִים חוּבָה דְפְּגִימוֹ דָּא בְּסִיְהָרָא, עַד דְקִיִּימָן
 יִשְׂרָאֵל בְּטוֹרָא דְסִינִי, כִּינּוֹן דְקִיִּימוֹ יִשְׂרָאֵל
 בְּטוֹרָא (דף קצ"ד ט"ו) דְסִינִי, אֲתַעֲבָר הַהוּא פְּגִימוֹ
 דְסִיְהָרָא, וְקִיִּימָא לְאַנְהָרָא תְדִיר. כִּינּוֹן דְחָבו
 יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא, תְּבַת סִיְהָרָא כְּמִלְקָדְמִין
 לְאַתְפְּגָמָא, וְשִׁלְטָא חוּיָא בִישָׂא, וְאַחִיד בְּהָ,
 וּמְשִׁיף לָהּ לְגַבִּיָה, וְאַתְפְּגִימַת.

וְכִד יַדַע מִשָּׁה דְחָבוּ יִשְׂרָאֵל, וְאַתְעֲבָרוּ מִנִּיָּהוּ
 אֵינּוּן זַיִנִין קְדִישִׁין, יַדַע וְדָאִי, דְהָא חוּיָא
 אַחִיד בְּהָ בְּסִיְהָרָא, לְאַמְשַׁכָּא לָהּ לְגַבִּיָה,
 וְאַתְפְּגִימַת. כְּדִין אַפִּיק לִיה לְבָר. וְכִינּוֹן
 דְקִיִּימָא לְאַתְפְּגָמָא, אַף עַל גַּב דִּיהוּשַׁע קָאִים
 בְּעֵטְרָא דְזַיִנִין דִּילָהּ, כִּינּוֹן דְפְּגִימוֹ שְׂרִיָא בְּהָ,
 וְאַתְהַדְרַת כִּמָּה דְאַתְפְּגִימַת בְּחוּבָא דְאָדָם, לֹא
 יְכִיל כִּר גֵּשׁ לְאַתְקִיִּימָא. כִּר מִשָּׁה, דְהָהּ
 שְׁלִיט בְּהָ, וּמוֹתִיָה הָוָה בְּסִטְר אַחְרָא. וְעַל דָּא
 לֹא הָוָה רְשׁוּ בְּהָ, לְקִיִּימָא לְיְהוּשַׁע תְּדִיר, וְלֹא
 לְאַחְרָא. וְעַל דָּא אֲהֵל מוֹעֵד קָרִי לִיה, דְהָא
 שְׂרִיָא בֵּיה זְמַן קְצִיב, לְכָל עֲלֵמָא.

שְׁקָבִלוּ יִשְׂרָאֵל, לְמָה?
 פְּתַח רִבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (תהלים יד)
 כִּי צַדִּיק ה' צְדָקוֹת אֶהֱבֵ יִשְׂרָ יַחְזוּ
 פְּנִימוֹ. פְּסוּק זֶה אָמְרוּ בּוֹ הַחֲבֵרִים
 מַה שְׁאָמְרוּ. אָבֵל כִּי צַדִּיק ה' -
 צַדִּיק הוּא וְשִׁמּוֹ צַדִּיק, וּמִשׁוּם כִּי
 צְדָקוֹת אֶהֱבֵ. יִשְׂרָ וְהוּא יִשְׂרָ. כִּמּוֹ
 שְׁנַאֲמַר (דברים לב) צַדִּיק וְיִשְׂרָ. וְעַל
 זֶה יַחְזוּ פְּנִימוֹ, כִּל בְּנֵי הָעוֹלָם,
 וְיִתְקַנּוּ דְרַכֵּיהֶם לְלַכְתָּ בְּדִרְךָ יִשְׂרָ
 כְּרִאִי.

וְכָא רָאָה, כְּשֶׁדָן הַקְדוּשׁ כְּרוּף
 הוּא אֵת הָעוֹלָם, לֹא דָן אוֹתוֹ אֵלָא
 לְפִי רֵב בְּנֵי הָאָדָם. וְכָא רָאָה,
 כְּשִׁחְטָא אָדָם בְּעֵץ שְׂאֵכַל מִמֶּנּוּ,
 גָּרַם לְאוֹתוֹ עֵץ שְׁשׁוּרָה בּוֹ הַמּוֹת
 לְכָל הָעוֹלָם, וְגָרַם פְּגָם לְהַפְרִיד
 אִשָּׁה מִבְּעֵלָהּ, וְעַמְד חֲטָא שֶׁל
 הַפְּגָם הַזֶּה בְּלִבָּנָה עַד שְׁעִמְדוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינִי. כִּינּוֹן שְׁעִמְדוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינִי, הַעֲבָר אוֹתוֹ
 הַפְּגָם שֶׁל הַלִּבָּנָה וְעַמְד לְהֵאִיר
 תְּמִיד. כִּינּוֹן שְׁחִטָּאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָה,
 שְׂבָה הַלִּבָּנָה כְּמִקְדָם לְפָגְמָה,
 וְשִׁלְט הַנְּחֹשׁ הַרְעָה, וְאַחִז בְּהָ
 וּמְשַׁף אוֹתָהּ אֵלָיו וּנְפַגְמָה.

וְכִשְׁדַע מִשָּׁה שְׁחִטָּאוּ יִשְׂרָאֵל
 וְהַעֲבָרוּ מֵהֶם אוֹתָם כְּלִי זִין
 הַקְדוּשִׁים, יַדַע וְדָאִי שְׁהִרֵי הַנְּחֹשׁ
 אַחִז בְּלִבָּנָה לְמִשְׁף אוֹתָהּ אֵלָיו
 וּנְפַגְמָה. אִז הוֹצִיא אוֹתָהּ בְּחוּץ.
 וְכִינּוֹן שְׁעִמְדָה לְהַפְּגָם, אַף עַל גַּב
 שְׁהוּשַׁע עוֹמֵד בְּעִטְרַת כְּלִי הַזִּין
 שֶׁלָהּ, כִּינּוֹן שְׁהַפְּגָם שְׂוִרָה בְּהָ
 וְחִזְרָה לְכִמוֹ שְׁנַפְּגָמָה בְּחִטָּאוּ שֶׁל
 אָדָם, לֹא יְכִיל אָדָם לְהַתְקִים, פְּרַט
 לְמִשָּׁה שְׁשִׁלְט בְּהָ, וּמוֹתוֹ הִיָּה
 בְּצַד אַחֵר. וְעַל זֶה לֹא הִיָּה בְּהָ
 רְשׁוֹת לְקַים אֵת יְהוּשַׁע תְּמִיד וְלֹא
 מִיִּשְׁהוּ אַחֵר. וְעַל כֵּן קוֹרָא לָהּ
 אֲהֵל מוֹעֵד, שְׁהִרֵי שְׂוִרָה בְּהָ זְמַן
 קְצוּב לְכָל הָעוֹלָם.

וְכֵן סוּד הַדְּבָר - יֵשׁ יְמִין לְמַעְלָה
וְיֵשׁ יְמִין לְמַטָּה. יֵשׁ שְׂמאל
לְמַעְלָה וְיֵשׁ שְׂמאל לְמַטָּה. יֵשׁ
יְמִין לְמַעְלָה בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה. וְיֵשׁ
יְמִין לְמַטָּה שְׁהוּא בְּצַד הָאֲחֵר. יֵשׁ
שְׂמאל לְמַעְלָה בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה,
לְעוֹרֵר אֶהְבָּה, לְהַתְקַשֵּׁר לְלִבְנָה,
בְּמָקוֹם קְדוֹשׁ לְמַעְלָה לְהֵאִיר.

וְיֵשׁ שְׂמאל לְמַטָּה שְׂמִפְרִיד אֶהְבָּה
שֶׁלְּמַעְלָה, וּמְפָרִיד אוֹתָהּ מִלְּהֵאִיר
בְּשִׁמְשׁ וּלְהַתְקַרֵּב עִמּוֹ, וְזֶהוּ הַצַּד
שֶׁל הַנְּחֻשׁ הָרַע. שְׂכָאֵשׁ הַשְּׂמאל
הַזֶּה שֶׁלְּמַטָּה מִתְעוֹרֵר, אִזּוּ הוּא
מוֹשֵׁף אֶת הַלִּבְנָה וּמְפָרִידָהּ
מִלְּמַעְלָה, וְאוֹרָה נְחֻשָׁה, וְנִדְבַקְתָּ
בְּנְחֻשׁ, וְאִזּוּ שׂוֹאֵבֶת מִוֶּת לְמַטָּה
לְכָל, כִּי נִדְבַקְתָּ בְּנְחֻשׁ וּמִתְרַחֶקֶת
מֵעֵץ הַחַיִּים, וְלִכֵּן גּוֹרְמַת מִוֶּת
לְכָל הָעוֹלָם. וְזֶהוּ פֶאֶשֶׁר נִטְמָא
הַמְקַדָּשׁ עַד זְמַן קְצוּב
כְּשִׁמְתַּתְקַנְתָּ הַלִּבְנָה וְשָׁבָה
לְהֵאִיר, וְזֶהוּ אֶהֱל מוֹעֵד.

וְעַל זֶה יְהוֹשֻׁעַ לֹא מָת, אֲלֵא
בְּעֵטוֹ שֶׁל הַנְּחֻשׁ הַזֶּה שֶׁקָּרַב
וּפָגַם אֶת הַמִּשְׁכָּן כְּכֹרָאוֹנָה.
וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון
נָעַר. שְׂאֵף עַל גִּבּוֹ שְׁהוּא נָעַר
לְמַטָּה לְקַבֵּל אוֹר, לֹא יִמֵּשׁ מִתּוֹךְ
הָאֶהֱל. כְּמוֹ שֶׁזֶּה נִפְגָּם, כִּף גַּם זֶה
נִפְגָּם, אֵף עַל גִּבּוֹ שְׂמִין קְדוֹשׁ הִיָּה
לוֹ, כִּיֹּן שֶׁנִּפְגָּמָה הַלִּבְנָה, כִּף וּדְאִי
לֹא נִצּוֹל לְבַדּוֹ מִמֶּנּוּ מְאוֹתוֹ גִּנְן
מִמֶּשׁ, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

אֲשֵׁרִי הַצַּדִּיקִים שִׁיּוּדְעִים סוּדוֹת
הַתּוֹרָה וְנִדְבַקִּים בַּתּוֹרָה,
וּמְקַיְמִים הַפְּסוּקִים שְׂכְתוּב, (יהושע א)
וְהַגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה וְגוֹ'.
וּבְשִׁבְלִיהָ יִזְכּוּ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַבֵּא,
שְׂכְתוּב (דברים ל) כִּי הוּא חֲמִידָה וְאֶרְךָ
יְמֵיךָ וְגוֹ'.

וְעַל דָּא, רְזָא דְמַלְכָּה, אִית יְמִינָא לְעִילָא, וְאִית
יְמִינָא לְתַתָּא. אִית שְׂמאלָא לְעִילָא, וְאִית
שְׂמאלָא לְתַתָּא. אִית יְמִינָא לְעִילָא, בְּקִדְוִשָׁה
עֲלִיָּה. וְאִית יְמִינָא לְתַתָּא, דְּאִיהוּ בְּסִטְרָא
אֲחֵרָא. אִית שְׂמאלָא לְעִילָא בְּקִדְוִשָׁה עֲלִיָּה,
לְאֲתַעֲרָא רְחִימוֹתָא, לְאֲתַקְשְׂרָא סִיְהָרָא, בְּאֲתַר
קְדִישָׁא לְעִילָא, לְאֲתַנְהָרָא.

וְאִית שְׂמאלָא לְתַתָּא, דְּאֲפְרִישׁ רְחִימוֹתָא
דְּלְעִילָא, וְאֲפְרִישׁ לָהּ מְלֵאנְהָרָא
בְּשִׁמְשָׁא, וְלְאֲתַקְרָבָא בְּהִדְיָה, וְדָא הוּא סִטְרָא
דְּחוּיָא בִישָׂא. דְּכַד שְׂמאלָא דָא דְלְתַתָּא
אֲתַעֲרַת, כְּדִין מְשִׁיךְ לָהּ לְסִיְהָרָא, וְאֲפְרִישׁ לָהּ
מְלֵעִילָא, וְאֲתַחֲשַׁכַּת נְהוֹרָהָא, וְאֲתַדְבַּקְתָּ
בְּחוּיָא, וּכְדִין שְׂאִיבַת מוֹתָא לְתַתָּא, לְכָלֵא
דְּאֲתַדְבַּקְתָּ בְּחוּיָא, וְאֲתַרְחַקְתָּ מְאִילָנָא דְּחַיִּי,
וְעַל דָּא גְרִים מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא. וְדָא הוּא כַד
אֲסַתָּאב מְקַדָּשָׁא, עַד זְמַנָּא קְצִיב, דְּאֲתַתְקַנְתָּ
סִיְהָרָא, וְתַבַּת לְאֲנְהָרָא, וְדָא הוּא אֶהֱל מוֹעֵד.

וְעַל דָּא יְהוֹשֻׁעַ לֹא מִית, אֲלֵא בְּעֵיטָא דְּנְחֻשׁ
דָּא, דְּקָרִיב וּפְגָים מְשַׁכְּנָא כְּדַקְדְּמִיתָא.

וְדָא הוּא רְזָא דְכְתִיב, (שמות לג) יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון
נָעַר. דְּאֵף עַל גִּבּוֹ דְּאִיהוּ נָעַר לְתַתָּא, לְקַבֵּלֵא
נְהוֹרָא, לֹא יִמֵּשׁ מִתּוֹךְ הָאֶהֱל, כְּמָה דְּאֲתַפְּגִים
דָּא, הַכִּי נְמִי אֲתַפְּגִים דָּא אֵף עַל גִּבּוֹ דְּזִינָא
קְדִישָׁא הָוָה לִיָּה, כִּיֹּן דְּאֲתַפְּגִים סִיְהָרָא, הַכִּי
הוּא וְדְאִי לֹא אֲשַׁתְּזִיב בְּלַחֲדוּדֵי מִנְיָה, מַהֵהוּא
גְּוֹנָא מִמֶּשׁ, וְהָא אֲתַמַּר.

וְכֵאֵין אֵינּוֹן צַדִּיקָא, דִּינְדְעִין רְזִין דְּאוֹרֵייתָא,
וּמִתְדַבְּקִין בָּהּ בְּאוֹרֵייתָא, וּמְקַיְמִין
קְרָא דְכְתִיב, (יהושע א) וְהַגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה
וְגוֹ'. וּבְגִינָהּ יִזְכּוּן לַחֲיֵי עֲלָמָא דְאַתִּי, דְכְתִיב,
(דברים ל) כִּי הוּא חֲמִידָה וְאֶרְךָ יְמֵיךָ וְגוֹ'.

פְּרֻשֵׁת וַיִּקְהַל

(ד' קצ"ד ע"ב)

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' (שמות לה) רַבִּי חֲפִיָּא פְתַח, (שמואל א טו) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל הַקְּנִי לְכוּ סוּרוּ רַדּוּ וְגו'. תָּא חֲזִי, מָה כְּתִיב בְּעִמְלֶק, (שמואל א' טו) פְּקַדְתִּי אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה עִמְלֶק לְיִשְׂרָאֵל וְגו'. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכִלְהוּ קְרַבִּין דְּעַבְדוּ שְׂאֵר עַמְמִין לְגַבְיֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, מְאִי טַעְמָא לָא אַקְשִׁי קַמֵּיהּ, פְּהֵאִי קַרְבָּא דְעַבְד עִמְלֶק לְגַבְיֵיהוּ. אֲלֵא וְדֵאִי, קַרְבָּא דְעִמְלֶק הוּא בְּכָל סְטְרִין, לְעֵילָא וְתַתָּא, דְהָא בְּהֵוּא זְמַנָּא אַתְתַּקַּף חוּיָא בִישָׂא לְעֵילָא, וְאַתְתַּקַּף לְתַתָּא.

מָה חוּיָא בִישָׂא כַּמִּין עַל פְּרֻשַׁת אַרְחִין, אוּף הָכָא נְמִי עִמְלֶק, חוּיָא בִישָׂא הוּא לְגַבְיֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, דְכַמִּין לוּן (ד' קצ"ה ע"א) עַל פְּרֻשַׁת אַרְחִין, דְכַתִּיב, (שמואל א' טו) אֲשֶׁר שָׂם לוֹ בְּדַרְדָּרָא בְּעֹלוֹתוֹ מִמְצֻרִים. כַּמִּין הוּא לְעֵילָא, לְסַאבָּא מְקַדְשָׁא. וְכַמִּין הוּא לְתַתָּא, לְסַאבָּא לְיִשְׂרָאֵל. מְנַלְן, דְכַתִּיב (דברים כה) אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְדָּרָא. פְּתִיב הָכָא אֲשֶׁר קָרָךְ, וְכַתִּיב הַתֵּם (דברים כג) כִּי יִהְיֶה כַּךְ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא טְהוֹר מִקְרָה לְיִלְהָ.

וְעַד דָּא בְּכַלְעֵם פְּתִיב, (במדבר כג) וַיִּקֶּר אֱלֹהִים אֶל בְּלָעֵם. וַיִּקֶּר לִישָׁנָא דְמִסַּאבָּא נְקֻט. וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב אֱלֹהִים. אֲלֵא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזַמִּין לֵיהּ הֵוּא אַתֵּר דְּמִסַּאבָּא, לְאַסְתַּאבָּא בֵּיהּ, בְּהֵוּא דְרַגָּא דְאִיהוּ אַתְדַּבְּק לְאַסְתַּאבָּא בֵּיהּ. מָה עַבְד בְּלָעֵם. אִיהוּ חָשִׁיב בְּאִינוּן קְרַבְנִין לְסַלְקָא לְעֵילָא, מִיַּד זְמִין לֵיהּ קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הֵוּא אַתֵּר. אָמַר לֵיהּ הָא מְסַאבּוּ לְגַבְיָא, פְּמָה דְאַתְחַזִּי לָךְ, וְעַל דָּא וַיִּקֶּר אֱלֹהִים אֶל בְּלָעֵם.

כְּגוּוּנָא דָּא אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְדָּרָא וְגו'. אֲזַמִּין לְגַבְיָא הֵוּא חוּיָא בִישָׂא לְעֵילָא, לְסַאבָּא

פְּרֻשַׁת וַיִּקְהַל

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. רַבִּי חֲפִיָּא פְתַח, (שמואל-א טו) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל הַקְּנִי לְכוּ סוּרוּ רַדּוּ וְגו'. בָּא וְרֵאָה מָה פְּתוּב בְּעִמְלֶק, פְּקַדְתִּי אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה עִמְלֶק לְיִשְׂרָאֵל וְגו'. וְהַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא, בְּכָל הַקְּרָבוֹת שְׁעֵשׂוּ שְׂאֵר הַעַמִּים לְגַבֵּי יִשְׂרָאֵל, מָה הֵטַעַם לֹא הִיָּה קֶשֶׁה לְפָנָיו כְּמוֹ הַקְּרָב שְׁעֵשׂוּ עִמְלֶק אַתֵּם? אֲלֵא וְדֵאִי הַקְּרָב שֶׁל עִמְלֶק הִיָּה בְּכָל הַצְּדִידִים, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, שְׁהֵרִי בְּאוֹתוֹ זְמַן הַתְּחִיזֻק הַנְּחָשׁ הֵרַע לְמַעְלָה, וְהַתְּחִיזֻק לְמַטָּה.

מָה הַנְּחָשׁ הֵרַע אֹרְבַּע עַל פְּרֻשַׁת דְּרָכִים, אַף כַּאֲן גַּם עִמְלֶק נְחָשׁ רַע הִיָּה לְיִשְׂרָאֵל, שְׂאֹרְב לְהֵם עַל פְּרֻשַׁת דְּרָכִים, שְׁכַתוּב (שמואל-א טו) אֲשֶׁר שָׂם לוֹ בְּדַרְדָּרָא בְּעֹלוֹתוֹ מִמְצֻרִים. אֹרְבַּע הִיָּה לוֹ לְמַעְלָה לְטַמְּא אֶת הַמְּקַדֵּשׁ, וְאֹרְבַּע הִיָּה לְמַטָּה לְטַמְּא אֶת יִשְׂרָאֵל. מִנְיָן לָנוּ? שְׁכַתוּב (דברים כה) אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְדָּרָא. פְּתוּב כַּאֲן אֲשֶׁר קָרָךְ וְכַתוּב שָׂם (שם כג) כִּי יִהְיֶה כַּךְ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא טְהוֹר מִקְרָה לְיִלְהָ.

וְעַד זֶה פְּתוּב בְּכַלְעֵם, (במדבר כג) וַיִּקֶּר אֱלֹהִים אֶל בְּלָעֵם. וַיִּקֶּר - לְשׁוֹן טַמְּאָה נְקֻט. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי פְתוּב אֱלֹהִים, אֲלֵא הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא הַזְּמִין לוֹ אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל טַמְּאָה לְהַטְּמֵא בּוֹ בְּאוֹתָהּ דְרַגָּה שְׁהוּא נְדַבֵּק לְהַטְּמֵא בָּהּ. מָה עָשָׂה בְּלָעֵם? הוּא חָשִׁב בְּאוֹתָם קְרַבְנֹת לְעֹלוֹת לְמַעְלָה. מִיַּד הַזְּמִין לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא אוֹתוֹ מְקוֹם. אָמַר לוֹ, הִנֵּה טַמְּאָה אֵלֶיךָ כְּמוֹ שְׂרָאוּי לָךְ. וְעַל זֶה וַיִּקֶּר אֱלֹהִים אֶל בְּלָעֵם.

כְּמוֹ כֵּן אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְדָּרָא וְגו', הַזְּמִין לָךְ אוֹתוֹ הַנְּחָשׁ הֵרַע

לָךְ בְּכָל סְטְרִין. וְאַלְמָלָא

למעלה לטמא אותך בכל
הצדדים. ואלמלא שהתחזק משה
למעלה ויהושע למטה, לא יכלו
לו ישראל. ומשום כך שמר
הקדוש ברוך הוא אותה שגאה
לדורי דורות. מה הטעם? משום
שחשב לעקר את הברית
ממקומה, ומשום כך פקדתי,
בפקידה, שהרי שם נרמז סוד
האות הברית הקדושה.

בא וראה מה כתוב, ויאמר שאול
אל הקיני. מי זה הקיני? זה יתרו.
וכי מי נתן פאן את בני יתרו
להיות דוירים בעמלק, והרי היו
שרויים ביריחו? אלא הרי כתוב
(שופטים א) ובני קיני חתן משה עלו
מעיר התמרים את בני יהודה
מדבר יהודה וגו'. וכשעלו משם,
שרויים היו בתחומו של עמלק
עד לאותו זמן שבא שאול המלך,
שכתוב ויסר קיני מתוך עמלק.
משום שהרי בזמן שנמצאים
רשעים, (נענשו) אותם חסידים
וצדיקים שנמצאים ביניהם
נתפסים בתטאיהם, והרי פרשיה.
כמו זה, אלמלא אותה ערבוביה
שהתחברו בהם בישראל, לא
נענשו ישראל על מעשה העגל.
ובא וראה מה כתוב בראשונה,
(שמות כה) מאת כל איש אשר ידבנו
לבו, להכליל את פלם, משום
שרצה הקדוש ברוך הוא לעשות
את מעשה המשכן מכל הצדדים,
במח וקלפה. ומשום שהיו אותם
ערב רב עמהם, נאמר מאת כל
איש אשר ידבנו לבו, להכלילם
בין ישראל, שהם מח, וכלם
הצטוו.

אחר כך סטה כל מין למינו, ובאו
אותם ערב רב ועשו את העגל,
וסטו אחריהם אותם שמתו וגרמו
לישראל מות והרג. אמר הקדוש
ברוך הוא, מפאן והלאה מעשה
המלשון לא יהיה אלא רק מצדם של ישראל לבדם. מיד - ויקהל משה את כל עדת ישראל וגו'.

דאתתקף משה לעילא, ויהושע לתתא, לא
יכילו ישראל ליה. ובגין כך, נטיר קדשא
ברוך הוא והוא דבבו, לדרי דרין. מאי
טעמא. בגין דחשיב לאעקרא את קיימא
מאתריה. ובגין כך פקדתי, בפקידה, דהא
תמן אתרמיז רזא דאת קיימא קדישא.

הא חזי, מה כתיב, ויאמר שאול אל הקני.
מאן קני. דא יתרו. וכי מאן יהיב בני יתרו
הכא, למיהוי דיוריהון בעמלק, והא ביריחו
הווי שריין. אלא הא כתיב, (שופטים א) ובני קני
חתן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה
מדבר יהודה וגו'. וכד עלו מתמן, שרו
בתחומא דעמלק, עד ההוא זמנא דאתא
שאול מלכא, דכתיב ויסר קני מתוך עמלק.

בגין דהא בזמנא דחייביא אשתכחו, (נ"א אתענשו)
אינון חסידי וזכאי דמשתכחין ביניהו,
מתפסן בחוביהון, והא אוקמוה. פגוונא דא,
אלמלא ההוא ערבוביא דאתחברו בהו
בישראל, לא אתענשו ישראל, על עובדא
דעגלא.

והא חזי מה כתיב בקדמיתא, (שמות כה) מאת כל
איש אשר ידבנו לבו, לאכללא כלא,
בגין דבעא קדשא ברוך הוא למעבד עובדא
דמשפנא מפל סטרין, במוחא וקליפה. ובגין
דהווי אינון ערב רב בגווייהו, אתמר מאת כל
איש אשר ידבנו לבו, לאכללא לון בינייהו
דישראל, דאינון מוחא. וכלהו אתפקדו.

לבתר סטא זינא לזיניה, ואתו אינון ערב רב
ועבדו ית עגלא, וסטו אבתרייהו אינון
דמיתו, וגרמו לון לישראל מותא וקטולא.
אמר קדשא ברוך הוא, מפאן ולהלאה עובדא
דמשפנא לא יהא, אלא מסטרא דישראל
המלשון לא יהיה אלא רק מצדם של ישראל לבדם. מיד - ויקהל משה את כל עדת ישראל וגו'.

בְּלַחֲדוּיֶיהָ. מִיַּד וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּכְתִיב בַּתְּרִיחַ קָחוּ מֵאֲתָכֶם
תְּרוּמָה לַיהוָה. מֵאֲתָכֶם וּדְאִי, וְלֹא כִקְדָמִיתָא
דְּכִתִּיב, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ. וַיִּקְהַל
מֹשֶׁה וְגו', מֵאֵן אֲתֵר פְּנִישׁ לוֹן. אֲלֵא בְּגִין
דְּהוּ אֵינוֹן עֲרַב רַב בִּינְיֵיהוּ, אֲצַטְרִיף מֹשֶׁה
לְאֲכַנְשָׁא לוֹן, וְלִיְחַדָּא לוֹן מִבִּינְיֵיהוּ.

וַיִּקְהַר מֹשֶׁה. (שמות לה) רַבִּי אֲבָא פִתַח, (דברים לא)
הִקְהֵל אֶת הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים
וְהַטָּף. מַה לְהֵלֵךְ כָּלֵלָא דְכָלְהוּ יִשְׂרָאֵל, אוֹף
הֵכָא כָּלֵלָא דְכָלְהוּ יִשְׂרָאֵל, וּמֵאֵן אֵינוֹן. שְׁתִּין
רְבּוּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתַח קָרָא בִישְׂרָאֵל, בְּד נַחֲת
מֹשֶׁה מִן טוֹרָא דְסִינַי, דְּכִתִּיב, (שמות לב)
וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹל הָעָם בְּרַעַה וַיֹּאמֶר אֵל
מֹשֶׁה קוֹל מְלַחְמָה בְּמַחְנֶה. וַיִּשְׁמַע יְהוָה,
וְכִי יְהוָה שָׁמַע, וּמֹשֶׁה לֹא שָׁמַע. אֲלֵא וּדְאִי,
עַד הִשְׁתָּא יְהוָה לֹא הוּהּ יָדַע, וּמֹשֶׁה הוּהּ
יָדַע. אִי הָכִי מַהוּ בְרַעַה. אֲלֵא בְרַעַה בְּה'
פְּתִיב, דְּהָהוּא קָלָא בְּסַטְרָא אַחְרָא הוּהּ.
וַיְהוֹשֻׁעַ דְּהוּהּ אֲנַפּוּי דְּסִיְהָרָא, אֲסַתְּפַל בְּהָהוּא
קָלָא, דְּהוּהּ דְּסַטְרָא דְרַעַה, מִיַּד וַיֹּאמֶר אֵל
מֹשֶׁה קוֹל מְלַחְמָה בְּמַחְנֶה.

בְּהָרִיא שַׁעֲתָא אַתְּבְּרוּ תְרִין לוֹחֵי אַבְנָא דְהוּוּ
בְּקַדְמִיתָא. וְהָא אוֹקִימְנָא, דְּאֵינוֹן
אַתְיִיקְרוּ עַל יְדוּי (דף קצ"ה ע"ב) וְנִפְלוּ וְאַתְבְּרוּ.
מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּפְרַחוּ אַתְנוּן מַגּוּ לִוְחֵי
אַבְנִין.

הָא חֲזִי, בְּאַרְבְּעָה תְּקוּפִין דְּשַׁתָּא, קָלָא אַתְעַר,
בְּד' סַטְרִין דְּעֵלְמָא, בְּהָהוּא קָלָא
אַתְעַרוּתָא דְּסַטְרָא אַחְרָא אַתְעַר בִּיהּ. וְהָהוּא
אַתְעַרוּתָא דְּסַטְרָא אַחְרָא עֵאל בִּין קָלָא לְקָלָא,

וּכְתוּב אַחְרִיו, קָחוּ מֵאֲתָכֶם
תְּרוּמָה לה'. מֵאֲתָכֶם וּדְאִי, וְלֹא
כְּרַאשׁוֹנָה שְׁכַתוּב מֵאֵת כָּל אִישׁ
אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ. וַיִּקְהַל מֹשֶׁה וְגו',
מֵאִיָּהּ מְקוּם הִקְהִיל אוֹתָם? אֲלֵא
מִשׁוּם שְׁהִיו אוֹתָם עֲרַב רַב
בִּינְיָהֶם, הֲצַטְרִף מֹשֶׁה לְכַנְסָם
וְלִיְחַדָּם מִבִּינְיָהֶם.

וַיִּקְהַר מֹשֶׁה. רַבִּי אֲבָא פִתַח, (דברים
לא) הִקְהֵל אֶת הָעָם הָאֲנָשִׁים
וְהַנְּשִׁים וְהַטָּף. מַה לְהֵלֵךְ כָּלֵלָא שֶׁל
כָּל יִשְׂרָאֵל, אָף כָּאֵן כָּלֵלָא שֶׁל כָּל
יִשְׂרָאֵל. וּמִי הֵם? שְׁשִׁים רְבּוּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתַח אֵת הַפְּסוּק
בִּישְׂרָאֵל, כְּשִׁיֶּרֶד מֹשֶׁה מֵהַר סִינַי,
שְׁכַתוּב (שמות לב) וַיִּשְׁמַע יְהוָה
אֶת קוֹל הָעָם בְּרַעַה וַיֹּאמֶר אֵל
מֹשֶׁה קוֹל מְלַחְמָה בְּמַחְנֶה.
וַיִּשְׁמַע יְהוָה, וְכִי יְהוֹשֻׁעַ שָׁמַע
וּמֹשֶׁה לֹא שָׁמַע? אֲלֵא וּדְאִי, עַד
עָכְשָׁו יְהוֹשֻׁעַ לֹא הָיָה יוֹדַע, וּמֹשֶׁה
הָיָה יוֹדַע. אַם כֵּן, מַה זֶה בְּרַעַה?
אֲלֵא בְּרַעַה כְּתוּב בְּה', שְׁאוֹתוֹ
קוֹל הָיָה בְּצַד הָאֲחֵר. וַיְהוֹשֻׁעַ,
שְׁהִיָּה פְּנֵי הַלְּבָנָה, הִתְבּוֹנֵן בְּאוֹתוֹ
קוֹל שְׁהִיָּה שֶׁל צַד הָרַעַה, מִיַּד -
וַיֹּאמֶר אֵל מֹשֶׁה קוֹל מְלַחְמָה
בְּמַחְנֶה.

בְּאוֹתָהּ שַׁעַה נִשְׁבְּרוּ שְׁנֵי לוֹחֹת
הָאֲבָן שְׁהִיו בְּרַאשׁוֹנָה. וְהָרִי
בְּאַרְנוֹ, שְׁהֵם כְּבָדוּ עַל יְדוּ, וְנִפְלוּ
וְנִשְׁבְּרוּ. מַה הֵטַעַם? מִשׁוּם
שְׁפָרְחוּ הָאוֹתִיּוֹת מִתּוֹךְ לוֹחֹת
הָאֲבָנִים.

בֵּא וִירָאָה, בְּאַרְבַּע תְּקוּפוֹת בְּשָׁנָה
מִתְעוֹרֵר קוֹל בְּאַרְבַּעַת צַדֵּי
הָעוֹלָם, בְּאוֹתוֹ קוֹל שְׁהִתְעוֹרְרוּת
הַצַּד הָאֲחֵר מִתְעוֹרֵר בּוֹ, וְאוֹתָהּ
הִתְעוֹרְרוּת הַצַּד הָאֲחֵר נִכְנָסַת בֵּין
קוֹל לְקוֹל, וְנִחְשָׁף הָאוֹר בְּקוֹל
שְׁלִמְטָה. מִשׁוּם שְׁלֵא הִגִּיעַ הָאוֹר
שֶׁל הַקּוֹל שְׁלִמְעֵלָה לְקוֹל

וְאַתְחַשְׁף נְהוּרָא בְּקָלָא דְלִתְמָא. בְּגִין דְּלֵא מְטָא נְהוּרָא דְקָלָא דְלַעֲיָלָא,

שְׁלֹמֹה, אִזּוּ מִקְדִּימָה אוֹתָהּ, הַתְּעוֹרְרוֹת, וְנִכְנַס בֵּין זֶה לְזֶה הַנְּחֹשׁ שֶׁמִּפְתָּה אֶת הָאִשָּׁה וְנוֹטֵל אוֹר, וְאוֹתוֹ קוֹל הוּא קוֹל מִלְחָמָה, קוֹל רָעָה, וְזֶהוּ בְרָעָה.

וְעַל זֶה שָׁמַע יְהוֹשֻׁעַ וְלֹא מָשָׂה, מִשּׁוֹם שֶׁנִּטְּלָה אוֹתָהּ רָעָה אֶת אוֹר הַלְּבָנָה שֶׁאֵחָז בָּהּ יְהוֹשֻׁעַ, וּמָשָׂה שֶׁהָיָה אֲחִיזוֹ בְּשִׁמְשׁ לֹא שָׁמַע, וְכָל הָאוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל כָּלֵם נִחְשָׁף מִשּׁוֹם אוֹתָהּ רָעָה שֶׁנִּדְּבָקָה בָּהֶם. כִּינֵן שֶׁמִּחַל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל חֲטָאֵיהֶם, אִזּוּ וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים וְגו', שֶׁהָיָה אוֹתוֹ עָרַב רַב הַעֲבָר מֵהֶם.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ יוֹשְׁבִים לְלֵילָה אֶחָד וּמִתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה טָרַם שֶׁנִּחְלַק הַלְּלֵילָה. בֵּין כֶּף קָרָא הַגָּבֵר. בְּרִכּוֹ בְרִכְיָה. (אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, כֵּתֵב הוּא הַזְּמוֹן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנַס בְּגוֹן עַדן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם הַצְּדִיקִים. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, לָמָּה מִשְׁתַּעֲשֵׂעַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא) בְּכָה רַבִּי אֶלְעָזָר וַאֲמַר, בֹּא וְרֵא, עַד כַּאֲן זְעוּעַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְתִשְׁעִים רִקְיָעִים וְהִכָּה בָּהֶם, וּבְכָה עַל חֲרִיבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְהוֹרִיד שְׁתֵּי דְמָעוֹת לְתוֹךְ הַיָּם הַגְּדוֹל וְנִזְכַּר בְּכִינוּי מַתוּף בְּכִיָּה.

מִשּׁוֹם שֶׁהַלְּלֵילָה נִחְלַק לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים בְּשִׁתִּים עֲשָׂרָה שְׁעוֹת שֶׁהָיוּ רְשׁוּמִים בּוֹ, וְאִם נֹסְפוֹת שְׁעוֹת הַלְּלֵילָה, אוֹתָן שְׁעוֹת שֶׁנֹּסְפוּ הֵן שֶׁל הַיּוֹם, וְלֹא נִחְשְׁבוֹת מֵהַלְּלֵילָה, פָּרַט לְשִׁתִּים עֲשָׂרָה שָׁהֵן שְׁלוֹ. וְאוֹתָן שְׁתֵּים עֲשָׂרָה נִחְלָקוֹת לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים, וּשְׁלֹשָׁה מַחְנוֹת שֶׁל מַלְאָכִים קְדוֹשִׁים נִחְלָקוּ (הַתְּמַנּוּ) בְּאוֹתָם שְׁלֹשָׁה צְדָדִים.

מִכֵּנָה רֵאשׁוֹן מְמוֹנָה בְּאַרְבַּע שְׁעוֹת רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל רֵאשִׁית הַלְּלֵילָה לְשִׁבְתָּ אֶת אֲדוֹנָם. וּמָה הֵם

לְקָלָא דְלִתְמָא, כְּדִין אַקְדִּים הֵהוּא אֶתְעָרוּתָא, וְעָל בֵּין דָּא לְדָא נְחֹשׁ דְּמִפְתִּי לְאַתְתָּא, וְנוֹטִיל נְהוּרָא. וְהֵהוּא קָלָא, הוּא קוֹל מִלְחָמָה, קוֹל רָעָה. וְדָא אִיהוּ בְרָעָה.

וְעַל דָּא שָׁמַע יְהוֹשֻׁעַ וְלֹא מָשָׂה, בְּגִין דְּנִטְּלָה הֵהוּא רָעָה נְהוּרָא דְסִיְהָרָא דְהוּהוּ אֲחִיד בָּהּ יְהוֹשֻׁעַ. וּמָשָׂה דְהוּהוּ אֲחִיד בְּשִׁמְשָׂא, לֹא שָׁמַע. וּשְׁרָאֵל כִּלְהוּ אֶתְחֻשָּׁף נְהוּרָא דִּילְהוֹן, בְּגִין הֵהוּא רָעָה דְאַתְדַּבְּקַת בְּהוּ. כִּינֵן דְּמִחַל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא חוֹבִיְהוֹן, כְּדִין וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים וְגו', דְּהָא הֵהוּא עָרַב רַב אֶתְעָבֵר מִכִּיְהוּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ יוֹשְׁבֵי לְלֵילָה חֵד, וְקָא מִתְעַסְקֵי בְּאוֹרֵייתָא, עַד לֹא אֶתְפְּלִיג לְלֵילָא. אֲדַהֲכִי קָרָא גְבָרָא, בְּרִיכּוֹ בְרִכְתָּא, (אָמַר לִיה רַבִּי אֶלְעָזָר, חֲשַׁתָּא הוּא זְמַנָּא דְקוֹשְׁטָא בְּרוּךְ הוּא עָל גְּנֻתָא דְעַדן לְאַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם צְדִיקָא, אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, אָפַי מִשְׁתַּעֲשֵׂעַ קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא) בְּכָה רַבִּי אֶלְעָזָר וַאֲמַר, תָּא חֲזִי, עַד הַשְׁתָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזִדְעָזַע, תְּלַת מֵאָה וְתִשְׁעִין רִקְיָעִין, וּבְטַשׁ בְּהוּ, וּבְכָה עַל חֲרִיבֵן בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְאוֹרִיד תְּרִין דְּמָעִין לְגוּ יַמָּא רַבָּא, וְאֲדַכַּר לְבְנוֹהֵי מַגוּ בְּכִיָּה.

בְּגִין דְּלִתְלַת סְטָרִין אֶתְפְּלִג לְלֵילָא, בְּתַרִּיסָר שְׁעָתֵי דְהוּוּ רְשִׁימִין בֵּיהּ, וְאִי אֶתוּסְפֵן שְׁעָתֵי בְּלֵילָא, אֵינּוֹן שְׁעָתֵי דְמַתוּסְפָּאן, דִּימָמָא אֵינּוֹן, וְלֹא אֶתְחַשְׁבִּי מִלְּלֵילָא, בְּרִיכּוֹ דְאֵינּוֹן דִּילָהּ. וְאֵינּוֹן תְּרִיסָר, אֶתְפְּלִגוּ לְתַלַת סְטָרִין, וְתַלַת מִשְׁרִיין דְּמַלְאָכִין קְדִישִׁין, אֶתְפְּלִגוּ (ס"א אֶתְמַנּוּ) בְּאֵינּוֹן תְּלַת סְטָרִין. מִשְׁרִיָּא קְדָמָא, אֶתְמַנָּא בְּאַרְבַּעָה שְׁעָתֵי קְמִייתָא, דְּשִׁירוּתָא דְּלֵילָא, לְשִׁבְחָא לְמַאֲרִיְהוֹן, וּמָה קְאָמְרִי. (תְּהִלִּים כ"ד) לֵינִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה **מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק.** ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.
בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

"To the Admor shlita, author of "Erkah shel Sha'ah I was shocked to hear that in a "Chareidi" newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v'shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v'shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

.A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad